

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Michael Cobabus ... Ad Exequias quas ... Charitati Cregeliae, Uxori desideratissimae Viduus Moestissimus ... Dn. Augustus Varenius, Th. Doct. & Prof. huius Academiae celeberrimus paratas cupit, Omnes Academiae Cives ... invitat

Rostochi[i]: Kilius, [1672]

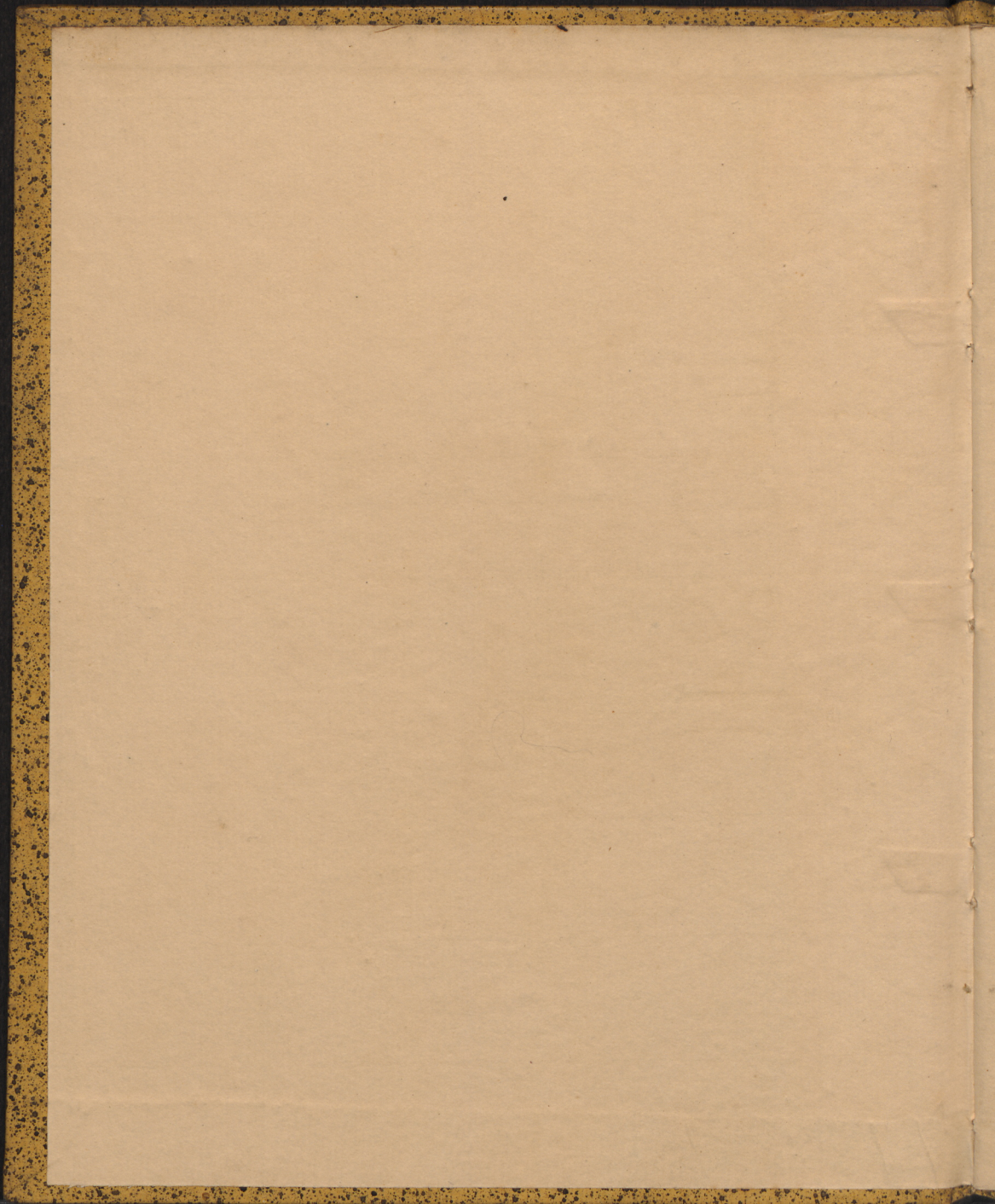
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn747244782>

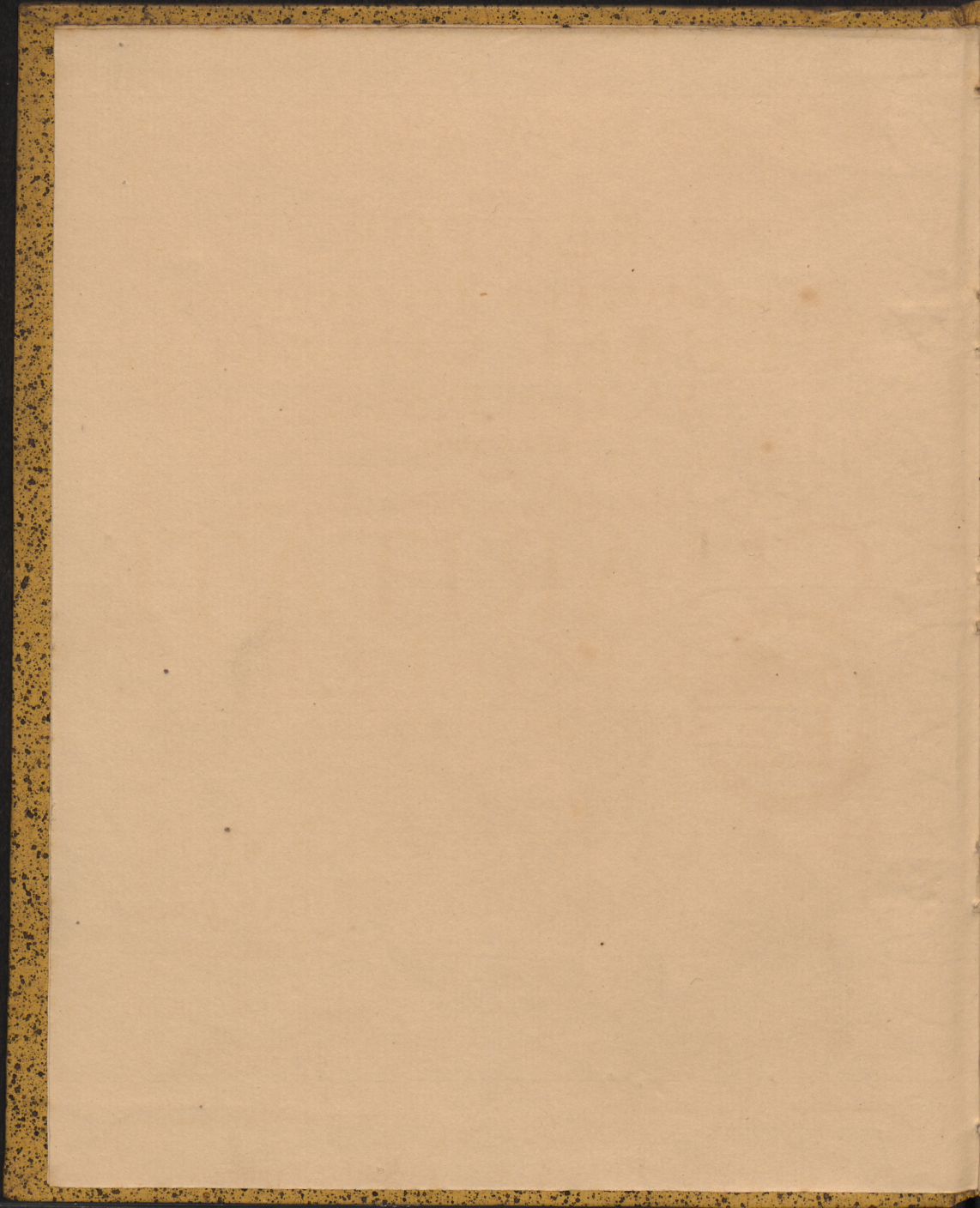
Druck Freier Zugang

Cobabus, M.,
in C. Cregel,
uxor. A. Varenius.

R. (1672.)

PROGRAMMA

Quo
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
MICHAEL COBABUS,
S.S. Theol. D. & Prof.

Ad Exequias

quas
Nobilissima & Honestissima Matrona

CHARITATI
GREGELIÆ,

Uxori desideratissimæ

Viduus mœstissimus

Pl. Reverendus & Amplissimus

DN. AVGVSTVS VARENIUS,

Th. Doct. & Prof. hujus Academiæ cele-
berrimus, atque Consistorii Ducalis Assessor, ac
Director gravissimus.

Hodiè horâ primâ paratas cupit,

Omnes Academiæ Cives, & Literarum Fautores
officiosè, & humaniter invitat.

ROSTOCHI,

Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

Servatoris, & Redemptoris nostri
vox est: *vigilate semper orantes, ut digni
babeamini, qui effugiatis illa omnia, quæ
futura sunt, & consistatis coram filio hominis.*
Quæ divina, & seria exhortatio die Do-
minica, quæ nostræ piissimæ CHARIS-
TATIS beatum, & placidum obitum
proximè præcessit, nobis publicè est pro-
posita, ut, omni carnis securitate abje-
cta, spiritualiter vigilemus, ne sævitate quadam vitiorum,
mundique delitiis capti, & in soporem securitatis collocati,
incauti opprimamur, & in æternæ salutis discrimen veniamus.
Quemadmodum enim miles in excubiis constitutus, oculis
minimè somno lentis circumspicit, & in omnes partes inten-
tus est, ne obrepente somno, incautus ab hoste opprimatur;
ita fidelis anima veram, & sinceram pietatem colens perpetua
solicitudine cavet, ne dulcedine peccati decepta in manus
hostis infernalis veniat, neque æterno exitio involvatur. Hæc
enim Servatoris nostri bona est voluntas, ut perpetuo pietatis
studio addicti sobriam, & temperantem vitam agamus, ac
mundi vanitate, & inani gloriatione repudiata, unusquisque
se se abneget, cunctisq; vitæ diebus ad bonam conscientiam ac-
quirendam, & retinendam rectè utatur. In nostra verò po-
testate, & arbitrio, cum non sit positum, ut eo modo vigile-
mus, Servator nos non tantum ad vigilandum adhortatur, sed
etiam vult, ut nostra infirmitate agnita, divinum auxilium in-
desinenter imploremus, ut in certamine, quo nobis perpetuò
pugnan-

pugnandum est in hujus vitæ curriculo adversus Christi ho-
 ests, miserrimè succumbamus, sed victoriam tandem cum
 magno gaudio reportemus. Felicem ergo quis non judi-
 cet nostram piè, & placidè defunctam? quæ in perpetua pieta-
 te, & sollicitudine cum vera fide, spe & charitate conjuncta vi-
 gilanter vixit, semperquè oravit, ut, ærumnis & calamitati-
 bus hujus mundi superatis, futura mala effugeret, & latissi-
 mo vultu staret coram filio hominis. Ea nata est anno M. DC.
 XXIV. ex primariis, honestis, & piis Parentibus circa festum
 gloriosæ resurrectionis Domini nostri Jesu Christi, in Ducatus
 Luneburgici antiqua civitate Ultzensi. Pater ei fuit Vir Pl. Re-
 verendus, & Clarissimus DN. M. HEINO Kregel/ Ecclesiæ Ci-
 vitatis paulo ante nominatæ Præpositus fidelissimus, & circuli
 Luneburgensis Superintendens optimè meritis. Mater
 MARGARETA ex vetusta, & in Ducatu antea bis nominato
 bene notâ familiâ der *Wilhelmen*/ matrona pietate, aliisq;
 virtutibus suæ familiæ convenientibus ornatissima. Avus pa-
 ternus, Vir Prudentissimus DN. JOHANNES Kregel/ Con-
 sul Civitatis Walsrodæ bene meritis. Avia Paterna, matro-
 na nobilissima & virtutibus florentissima ex antiqua & nobili
 familia der von *Tiefenbrock*. Avus maternus Vir Inte-
 gerrimus, & Prudentissimus DN. HENRICUS WILHELM,
 Civitatis Ultzensis Senator, & Camerarius gravissimus. Avia
 materna CATHARINA nata ex nobili familia der von *Ades-
 wein*/ sexus & conditionis sœmininæ singulare ornamentum.
 Quibus ex majoribus, Parentibus, & familiis florentibus hæc
 nostra beatè defuncta suarum virtutum semina accepit, ac pro-
 priis virtutibus auxit, ornavit, & propagavit, sicut progressus,
 & eventus evidenter docent. Coeteros igitur majores hoc lo-
 co recensere, & illorum prolixam commemorationem texere
 nihil attinet; cum satis superque habeat unde commendetur.
 Postquam enim in hanc lucem edita est, Parentum præcipua
 cura fuit, ut non tantùm per Sacramentum baptismi Ecclesiæ

Christi infereretur, & ad vitam æternam renasceretur; sed etiam
ita educaretur, ut, crescente ætate, paulatim vitâ & moribus
doceret, se Christum induisse, Deo servire, & in vitâ novitate
ambulare. Quas enim virtutes, pii Parentes didicerant Chri-
stianæ virgini convenire, in illis ita est instructa, ut nihil in se
desiderari passi sint. Quæ Parentum diligens cura Dei benedi-
ctione bene & feliciter cessit, cum propter virtutum eleganti-
am, & morum probitatem præter Parentes alios quoque in-
sui amorem facillè prætraxerit. Anno M. DC. XL. Vir Reve-
rendus atque Clarissimus DN. JOHANNES Heckenberg/
fidelis Ecclesiæ Ulrzensis Pastor eam in matrimonium petiit,
& promotione fratris Viri Amplissimi DN. D. Heckenbergs
Urbis Bremensis Syndici gravissimi, à Parentibus eodem anno
impetravit, ut eam legitimis nuptiis sibi copulatam domum rite,
castèque duceret. Quod Conjugium quidem fuit tran-
quillum, & pacis, fidei, ac amoris Conjugalis plenum, ve-
rùm prolis expers, & minùs diuturnum, si quidem secundo à
tempore nuptiarum anno illud fatali necessitate dissolutum
est. Quæ immatura mors, & Conjugii dissolutio ingentem
dolorem mœstissimæ Viduæ, ejusquè Parentibus peperit. Gra-
ve quidem hoc vulnus fuit; sed accedente providentia divina,
quæ alium sponsum, & maritum ei destinaverit, medicabile.
Dum enim in luctu, & lecto Viduo usque ad annum M. D. C.
XLV. vitam suam egisset, Parentes ei autores fuerunt repe-
tendæ vitæ Conjugalis, felici occasione accepta à mœstissimo
Viduo, eo tempore Philosophiæ Magistro eximio, & clarissi-
mo, & ad Professionem Hebrææ Lingvæ legitimè electo & vo-
cato. Huic singulari Dei providentiâ, (sicut patet ex omni-
bus circumstantiis, quæ hoc loco enumerari nequeunt,) &
Parentum optimâ voluntate secundis nuptiis in matrimoni-
um felici successu data, & conjuncta est. Quo matrimonio
viginti octo annos complectente cum marito suo charissimo
ita vi-

ita vixit, ut superstiti magnum desiderium sui reliquerit. Neque ei divina benedictio sobolis optimæ defuit, siquidem conjugii peperit quinque liberos, duos nimirum filios, & tres filias, ex quibus unus HEINO HENRICUS in ipsa infantia secundum ætatis annum vix ingressus ex hac vita discessit in cœlestem civitatem, ubi æterna requies, & vita perennis. Magna hujus infantis felicitas, qui tantum fragilitatis, & miseriæ humanæ pelagus exiguo temporis intervallo trajecit, & in portum feliciter appulit. ANNA MARGARETA verò, MAGDALENA JUSTINA, CHARITAS, & AUGUSTUS Dei gratiâ, adhuc sunt in vivis, & matris desideratissimæ obitum, sicut patet, acerbè dolent cum Parente dilectissimo. ANNA MARGARETA ante sexcennium in matrimonium concessit Viro Experientissimo, & Doctissimo DN. D. PAULO JOACHIMO STOCKMANNO, Medico Celeberrimo, quo matrimonio vidit avia duas neptes: una minor natu MARGARETA ELISABETA, quæ immatura morte, tribus ferme annis elapsis, vitam cum morte commutavit: altera verò major natu ANNA CHARITAS adhuc Dei gratiâ vivit. Superstites filias, filium unicum & neptem Deus suo sancto Spiritu gubernet, ut in via Domini perpetuò incedant. Reliquam verò vitæ partem si inspiciamus, permulta inveniemus, quæ commendationem haut immeritò merentur. Pietatem sine simulatione, & furo usque ad extremum vitæ halitum, non externo tantum opere, sed & inferiori animi affectu, & fiducia studiosè exercuit. Neque ea unquam in causa fuit, ut apud probos, & rectè judicantes in reprehensionem incurreret: testem viginti annorum ipsa producit, quos in secundo conjugio apud nos ita transegit, ut semper frueretur bonâ conscientia, quæ virtutem, & innocentiam sequitur, atque bonam existimationem apud alios impetraret. Ut autem aliquanto propius, & quidem in compendio virtutes illius ex-

pendamus, & honorificè repetamus, publicis cœtibus, & conventibus ea, nisi morbo, vel alio obstaculo necessariò impedita fuerit, frequentissimè interfuit. Sacrà Synaxi, quoties ipsa res id postulavit, & fidei confirmationem conscientia exegit, salutarì pœnitentia, & devoto pectore usa est. Quàm fideliter amplexa sit maritum: qua sedulitate curas domesticas obiverit, & qua pietate liberos in timore Domini, & re familiari educaverit, non est, ut prolixè referamus, testantur id constans animorum, & placida conjunctio, obsequii prompta assiduitas, & rei familiaris cura nunquam intermissa. Neque tantùm amorem, erga maritum, conjugalem, & erga liberos, maternum, cum summa delectatione exercuit; sed etiam castitatem, temperantiam, modestiam & liberalitatem erga pauperes; fidem verò, candorem & constantiam sibi semper habuit commendatam. Habemus ergò hic exemplum dignum, quod imitentur mulieres, quæ Deo, marito, liberis, & proximo suam probare studeant probitatem atque pietatem. Nullum enim humanitatis officium in se desiderari unquam permisit; Inferioris conditionis pauperes Viduas, CHARITATIS nominis sui memor, ad se semper hilari animo admisit, & non solùm animum ad auxilium ferendum illis promptum exhibuit, sed etiam illarum, aliorumquè pauperum indigentiam, & inopiam pro facultate sublevare solita est. Ægrotos non solùm visitare consuevit, sed etiam consilio, & opera iisdem indigentibus, juxta Christi monitum pia sedulitate subvenit. Cum autem vitæ humanæ hæc sit conditio, ut perpetua serenitate non gaudeat, ea quoque quæ animo dolorem adferunt, & oculis lacrymas exprimunt, experiri coacta est. Omnes autem molestias & difficultates hujus vitæ, ærumnis & afflictionibus plenæ, Spiritus S. virtute, & verbi divini efficacia, quâ se fortiter erexit, feliciter superavit. In morbo, qui fuit mortis causa, se semper patientem præbuit, nec ullum indignationis,
vel

vel impatientiæ signum adstantibus ostendit; sed semper separatam esse ad obediendum Deo apertè demonstravit. Sicut igitur piè vixit, ita quoque beatè mori semper studuit. Quæ virtutes, quantò in ea fuerunt clariores, tantò majorem lugendi materiam, & occasionem reliquit non tantùm mœstissimo Viduo, & liberis; sed etiam fratri unico, Viro Nobilissimo, & Amplissimo DN. ERNESTO KREGELIO, Codicis, & Juris Feudalis Professore celeberrimo in Academia Altdorf. & Urbis Imperialis Noribergæ Consiliario gravissimo. In lectum nostra in Domino mortua ob corporis ægritudinem conjecta, ei quæ affixa speravit quidem fore, ut progressu temporis morbus remitteret, vel totus, viribus novis & sanis acceptis, expugnaretur. Neque durante morbo medicorum experientissimorum vigilans cura, & industria intermisit, quæ ad naturæ vires restaurandas, & stabiliendas, morbi autem diminuendas facerent; sed Dei voluntate res aliter evenit, cum ingravescens malum tandem adeo invaluerit, ut charitati piæ, ac desideratissimæ vivendi finem acceleraverit, sicut nobis refert Vir Experientissimus & Excellentissimus DN. SEBASTIANUS WURDIGIUS Medicinæ Doctor, Professor, Collega ac Amicus noster honoratissimus. *Morbus, ipse ait, in principio parvus non fuit neque solitarius sed complicatus, inflatio scilicet unà cum periculoso abdominis tumore, anxietatibus, inquietudinibus, aliisque suis sat rigorosis symptomatibus stipata. Utrumque malum adhibitis convenientibus remediis primò cessit, satisque feliciter depulsum fuit. Postquam morbi hi in catalogum incurabilium hæcenus relati, præter expectationem prostrigati, benè sperare jussimus omnes, cum mox secururam sanitatem nobis viscerum tonus & robur compromitterent; Sed heu! novus superatis hisce hostibus, Sole ipsum capricorni principium ingrediente, successit morbus, qui viribus nondum satis instructam denuò invasi, Diarrhæa, quæ aliquot diebus Nostram adeò prostravit, ut continuam virium jacturam nec medicamentis,*

mentis, neq; alimentis medicamentosis sufficienter restaurare potuerimus. Viribus itaq; omnibus exhaustis, suo quasi naturali somno correpta, sine omni motu confusa 13. Xbris paulò post horam mediam decimam tandem in Domino placidè obdormiuit. Cœterum prope-
randum ad extrema fuerit matronæ optimæ. Ubi dici, scribiq; nequit, quàm lubens, prompta, & impavida, fata expectarit sua. Quàm se studiosè morti præpararit. Quàm providè sarcinulas collegerit, mox ex hac rerum mortalitate abitura, sumto extremo, eodemquè maximè salutari viatico per manum, & dispensationem Pl. Rev. Dn. Confessionarii, immotum simul ac firmum jugiter in Redemptorem, & Servatorem IESUM Christum è terra direxerit animū, summo operè gavisa, quòd peccatrix, licet miserrima, digna tamen habita fuisset, quæ tam cœlestibus epulis adhiberetur. Quo tam sacro peracto officio nulli deinceps, ex quo adhuc spiraret, & viveret, operari visa est rei alii, quam veræ pietatis exercitio. Ubi varia è sacro codice, & maximè solantia recitata; ista verò præcipuè etiam è cantionum divinarum libellis iterata:

Der Tod sol über mich im sterben
Doch nicht behalten überhand.
Mein IESUS läßt mich nicht verderben
Des hab ich ein gewisses Pfand/
Wan Himmel / Erd / und alles bricht /
Laß ich doch meinen IESUM nicht.
Mus ich alles gleich verlassa
Was ich hab in dieser Welt /
Wil ich doch im Herzen fassen
Meinen IESUM / der gefält
Mir vor andern allen Schätzen /
An dem ich mich kan ergeben
Er ist meine Zuversicht
Meinen IESUM laß ich nicht.

Et

Et quæ sequuntur aurea, ac sanctissima ibi alia. Nec
ab isto hoc precandi, ingeminandique more abire visa
est ante, quam ipsa eam vita destitueret. In certa-
mine verò animæ, quod proximè victoriam supremam
præcessit, suam pugnandi adversus mortem infirmi-
tatem aperit, miserâ voce clamans: Juvate, auxi-
lium ferte. Quod cum adstantes animadvertē-
rent, fecerunt omnia, quæ tali in casu apud Chri-
stianos fieri solent ac debent, precando, legendo, &
confirmando, quorum precibus auditis, sese unice
convertit ad mundi Servatorem, & sonora voce ex-
clamavit. Juva me Domine JESU, aliisque eviden-
tibus indiciis ostendit, in verâ se agnitione DEI, &
Servatoris nostri JESU CHRISTI, verâ fide, & spe
vitæ æternæ hanc mortalem vitam Spiritûs Sancti
auxilio velle finire, & immortalem alteram brevi au-
spicari. Cum itaque jam in ipsis hæsurâ mors faucibus
videretur, & vix jam amplius lingua officium facere,
vel aures possent, egregiis, solidisque documentis de-
monstravit, quanta fiducia, quanta spe in pretiosissi-
mo Servatoris merito recumberet, & quàm præter
eum ipsum nil sibi charum, jucundumquè foret. Quæ
fiducia ipsi nata est ex tot luculentis verbi divini sen-
tentiis, ac testimoniis, quæ in promptu habebat, in-
primis verò ex aureo illo Scripturæ dicto: Sic DEUS
dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret,
ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habe-
at vitam æternam. Inter alia observatu digna impen-
sè id audita est exoptare, ut neminis mortalium,
sed solius Christi interventu oculi sibi morituræ com-
primerentur.

Qua etiam in re illius pia expleta de-

B

fide-

fideria sunt. Procurrente verò adhuc tenui vitæ spatio, variæ præitæ sunt preces, non audita quidem penitus, sed nec omninò tamen non inrellectæ, id quod ex luculentis, quibus ad sensum testabatur, signis videre utriquè erat, atque colligere. Tandem XIII. hujus Xbris die circa decimam vespertinam placido, leniquè soluta obitu, rebus humanis feliciter beatequè excessit, absolutoq; vitæ suæ cursu, huic mundo valedixit, & in cœlestis vitæ societatem ingressa est, relinquens post sese, ut plurimum egregiarum sexui suo virtutū exemplar; sic filio, nepti, filiabus, genero, omnium autem maximè marito svavissimo grande sui, ac planè peracerbum desiderium. Quamvis enim multa sint, quæ mœrorem nobis, atq; ægritudinem adferre queant, omnino tamen statuendum, existimandumq; est, nihil tristius, ac ægrius accidere quicquam posse, quàm ubi duo summâ animorum concordia, ac fide vinciti invicem, & longa præterea consuetudine, ac rerum communione omnium juncti, sanctissimeq; amantes, necessitate ultima divelluntur. DEUS venerandum & Excellentissimum Dn. Collegam Spiritu suo S., qui Princeps, ac unicus veræ consolationis fons, erigat, soleturq; istaq; durissima Viduitatis onera ferre clementer juvet. Quin & si ita visum fuerit, hospitare porro, & in usum, ornamentumq; ACADEMIE, & suorum emolumentum paternè dignetur. Nullum autem dubium est, quin beata Matrôna diutius, non quidem hujus mundi amore, atque laboriosa, & ærumnosa vitæ desiderio, lubens in hac vitâ mansisset; sed ut marito conjugali auxilio, & liberis curâ, atq; ope maternâ adesse, & præ-

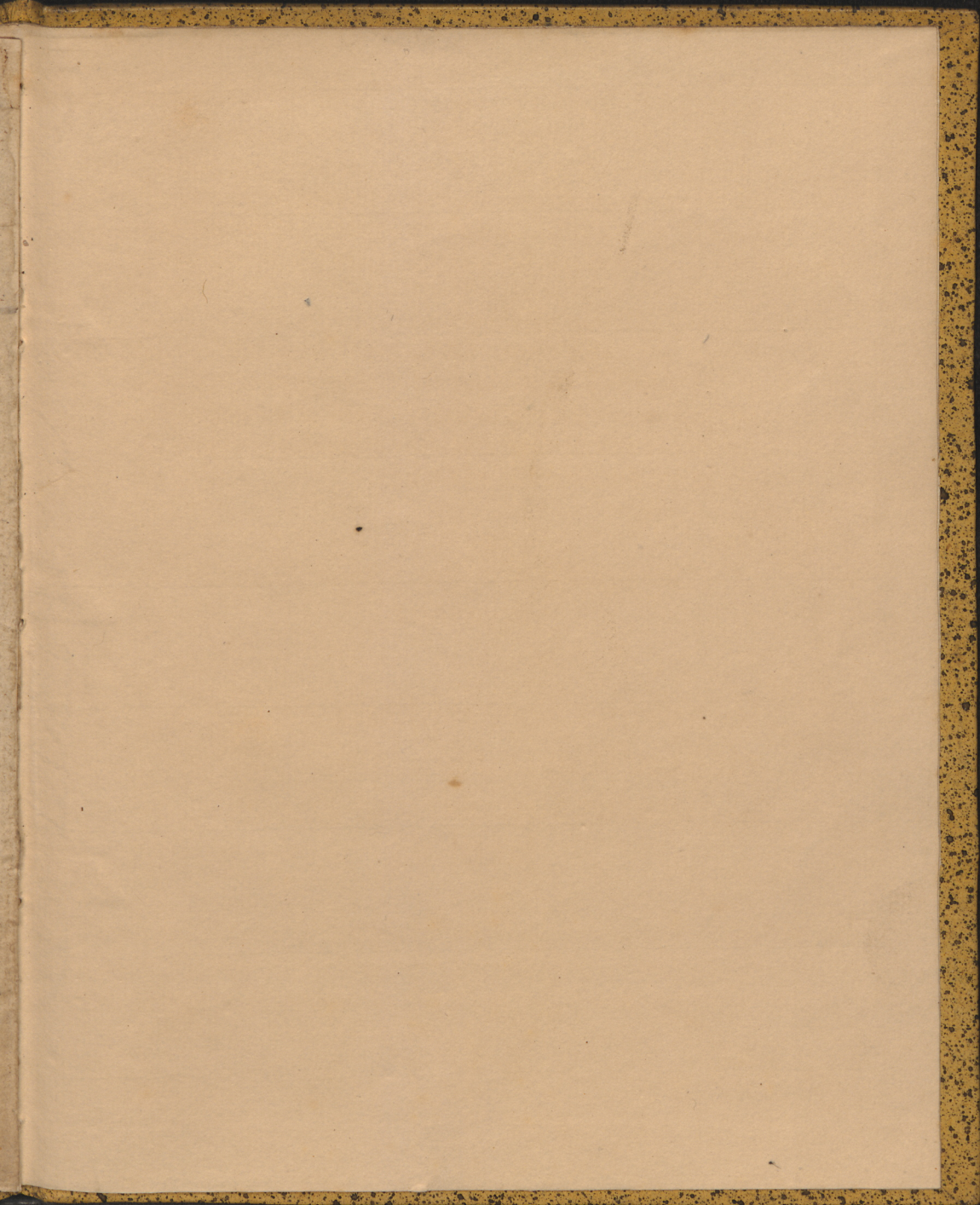
ne potuisset. Cum autem ipsa animadverteret,
non sine DEI providentia hoc negotium fieri, & vitæ
terminum paulatim appropinquare, optimo consilio
omnia geri arbitrata est, & se totam, malis præsen-
tibus ac momentaneis unico Christianæ pietatis, fidei,
ac patientiæ scuto exceptis, paternæ DEI voluntati
usque ad extremam vitæ horam, ac temporis momen-
tum constanti animo, & fiduciali affectu, se subjecit, su-
amquæ animam divinæ curæ, & custodiæ devoto pe-
ctore, & piis votis commendavit. Quamobrem ipsi-
us vicem non dolendam esse censemus, quæ felici per-
mutatione ex morte in vitam translata est, & ab omni-
bus malis prorsus immunis cum Deo in sanctorum
Angelorum, & hominum electorum choro, securum
agit ævum. Nos nondum præternavigavimus omnes
scopulos, sed multis ærumnis, persecutionibus, & pe-
riculis, quæ Deus clementer, avertat, sumus expositi.
Nobis bella, & bellorum rumores metum, & terro-
rem incutiunt. Minas istas beata Matrona non sentit,
neque illis turbatur in portu navigans, imò tranquil-
lam in sinu Abrahæ quietem capiens, & optabili sancto-
rum societate perpetuò fruens. Gratulamur igitur no-
stræ piæ defunctæ CHARITATI, quæ beato discessu
ex hâc mortalitate in cœlestem, & æternam migravit
patriam. Bene sit animæ in cœlum receptæ: Bene
corpori in terra quieturo usque ad gloriosum Serva-
toris nostri adventum, quem creatura, vel omnes fide-
les cum Christo patientes, & corruptioni, vel corru-
ptissimis hominibus subjecti non volentes, hac in pri-
mis ultimâ mundi senectâ, quâ omnia in pejus ruunt,
vehementi desiderio, ut tandem fiat filiorum Dei reve-
latio

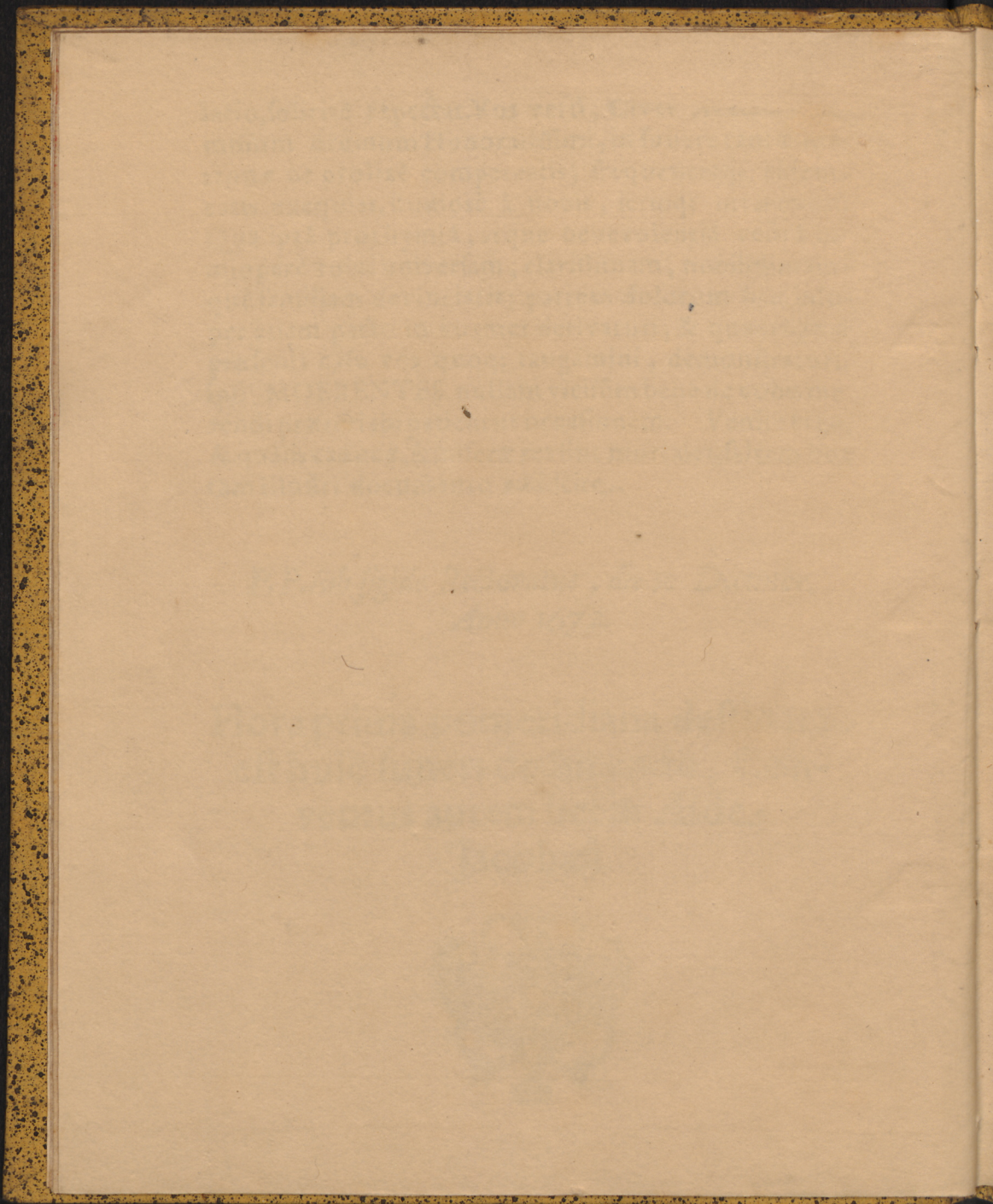
latio, sollicitè expectat. Vos verò, Cives ac
mnium ordinum Honoratissimi, in funere tantæ ma-
tronæ ut prolixè compareatis; frequenterq; eidem
catis exequias, studiosè à nobis, serioq; invitamini.
Qua ipsâ prothymiâ, atque benevolentiâ vestrâ ni-
mioperè vobis universam, clarissimam, nobilissimam-
què familiam devinciatis; partem dolorum hoc insu-
per etiam pacto in vosmet derivaturi, & quantopere
præsenti casu vos quoq; tangamini, demonstraturi.
Ipsi MOERENTES nullam vicissim bene de vobis me-
rendi præterlabi patientur occasionem. Venite ergo,
& quàm caducæ, & miseræ res sint mortales, saltem hoc
tam illustri documento addiscite.

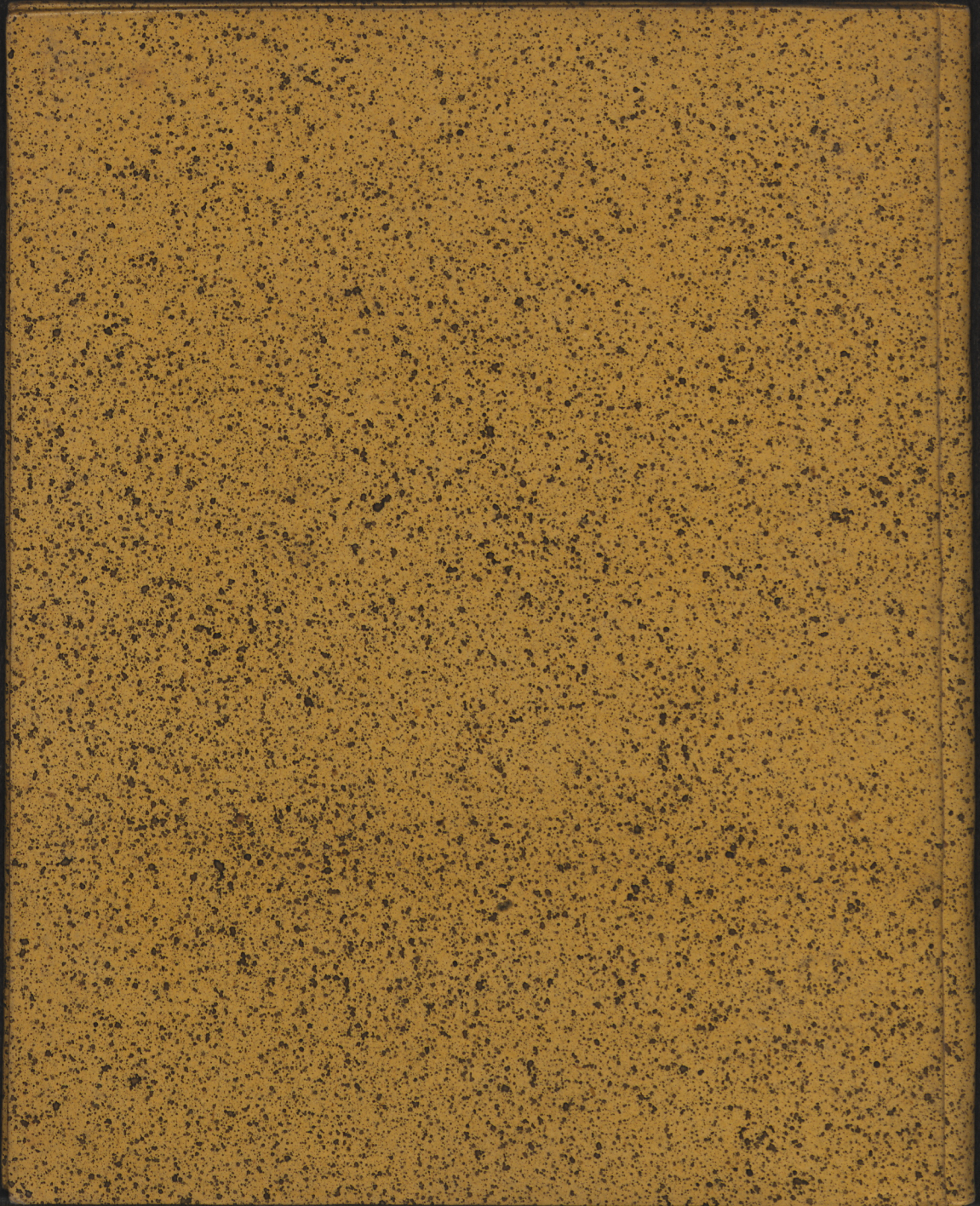
*P.P. sub sigillo Rectoratus, die 30. Decembr.
Anno 1672.*

Hora prima pomeridiana destinata
est huic funeri deducendo, Con-
ventus autem fiet in Æde,
Jacobæâ.

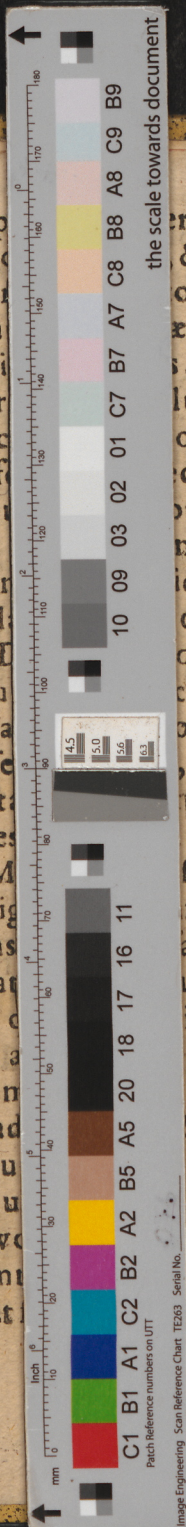

...ne posuisset. Cum autem ipse
non sine DEI providentia hoc nego-
terminum paulatim appropinquat
omnia geri arbitrata est, & se tota
bus ac momentaneis unico Christi
ac patientiæ scuto exceptis, pater
usque ad extremam vitæ horam, ac-
tum constanti animo, & fiduciali affe-
ctore, & piis votis commendavit.
us vicem non dolendam esse censeret
mutatione ex morte in vitam transla-
tus malis prorsus immunis cum
Angelorum, & hominum electorum
agit ævum. Nos nondum præterna-
scopulos, sed multis ærumnis, perfe-
riculis, quæ Deus clementer, avertit
Nobis bella, & bellorum rumores
rem incutiunt. Minas istas beata M-
neque illis turbatur in portu naviga-
lam in sinu Abrahæ quietem capiens
rum societate perpetuò fruens. Gratia
stræ piè defunctæ CHARITATI, e-
ex hac mortalitate in cœlestem, & a-
patriam. Bene sit animæ in cœlum
corpori in terra quieturo usque ad
toris nostri adventum, quem creatu-
les cum Christo patientes, & corru-
ptissimis hominibus subiecti non ve-
nis ultimâ mundi senectâ, quâ om-
vehementi desiderio, ut tandem fiat

...tereret,
& vita
onsilio
æ senti-
, fidei,
luntati
omen-
cit, su-
oto pe-
m ipsi-
ici per-
omni-
orum.
curum
omnes
, & pe-
positi.
terro-
sentit,
nquil-
ancto-
ur no-
iscessu
gravit
Bene
Serva-
s fide-
corru-
inpri-
uunt,
revelatio